

Kdo je pravým či pravdivým křesťanem?

Březen 2007

Motto: (Jan 3:16) *"Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný".*

(Řím. 3:25) *„Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy".*

Retrospektiva

Letošní PS otevíráme opakovaně otázkou kvality křesťanů a jejich angažovanosti. Připomenu aspoň poslední roky; přednášky se týkaly lidské nedokonalosti a nutnosti s ní bojovat.

Jedna z nich byla uvedena Werichovým mottem: *„... lidi nemohou dělat víc než čeho jsou schopni, protože lidi jsou lidi! ...".* Jinými slovy: *„Nechtějme po lidech, aby dělali více, než mohou".*

Doba se zdá být značně pokročilá a tak další přednáška řešila „Duchovní růst v dnešní době" v souvislosti s nestabilitou ve všech oblastech lidského působení na Zemi a s počínajícím splňováním Ježíšova proroctví z 24 kap. Mat. pro dobu konce.

Připomenu též loňskou přednášku, která se týkala lidské lenosti, z které jsme si odnesli, že jde o vlastnost a že žádná vlastnost není sama o sobě ani dobrá ani špatná. Jen některé z nich se častěji používají k dobrým věcem a jen některé ke špatným a že lenost v tom špatném smyslu pravděpodobně znemožní vstup do Božího království.

Pravost či pravdivost?

Pravý, či pravdivý křesťan? Slovo „pravý", souvisí s „právem", druhé slovo „pravdivost" napovídá, že křesťan by měl za každých okolností ctít pravdu. Ale právo a pravda spolu úzce souvisí; pravdivost je vlastnost, díky které lze právo snadněji dodržet a dosáhnout tak kýženého cíle - spásy, kterou při svém odchodu slíbil Ježíš Kristus. Téma, které dnes chceme rozebrat, vyžaduje návrat do historie a tak v krátkosti připomenu, jak křesťanství začalo a jak se vyvíjelo.

Historie

Po smrti Ježíše se jeho učení začalo značně šířit a přes odpor a pronásledování ze strany římské říše se mocně rozrůstalo. Čím více byli noví křesťané pronásledováni a zabíjeni, tím mocněji se hnutí projevovalo. Má to svůj důvod; lidé dostali proti krutým vládcům mocnou zbraň. Naději ve věčný život, naději, že konečně přijde tak dlouho očekávaná spravedlnost, osvobození z otroctví.

Ježíš však věděl, že konečné vysvobození přijde až za dlouho a kdyby to řekl lidem přímo, jeho učení by se neujalo. Slib, byť sebekrásnější, není dostatečným motivem pro boj

s nepřáteli, ale i se sebou samým, pokud na konci nečeká slíbená odměna - samozřejmě za života toho, kdo o ten cíl usiluje.

Se vzrůstajícím hnutím se po téměř tři sta letech marné snahy ho zlikvidovat, vypořádal římský císař Konstantin. Na I. Nikajském koncilu r. 325 n.l., nové hnutí učinil oficiálním státním náboženstvím, a dostal ho tak pod kontrolu. Aby nedošlo k revoltám ze strany Římanů, převzal prvky uctívání z obou skupin, udělal politický kompromis, jak např. popisuje sv. Eusebius.

„Konstantin (a velká většina jeho nástupců) pojímal svou roli v církevní politice. Chtěl být zprostředkovatelem, což byla úloha, která mu seděla a v níž si liboval. V Eusebiových popisech způsobu, jímž Konstantin řídil koncil nikajský roku 325 i jiná významná církevní shromáždění, vidíme císaře ve svém živlu, kterak aranžuje pečlivě propracované ceremonie, dramatické výstupy a procesí, i skvostné bohoslužby. Císař do řízení církevních záležitostí vnesl obratnost v jednání s lidmi a veřejném vystupování. Se dny apoštolského koncilu v Jeruzalémě a "sloupů církve" se to již nedalo srovnat. O Konstantinovi lze ve skutečnosti říci, že stvořil vnější dekórum a rituální postupy křesťanské koncilní praxe.“

Pohanské zvyky

Tak vznikly např. Vánoce - slavení pohanského slunovratu doplnil o narození Krista, přesto, že ten se narodil někdy koncem léta. V té době také vzniklo uctívání sv. Dvojice, které se až časem změnilo na sv. Trojici. Dalším ústupkem křesťanům, ale i Židům, bylo spojení svátků Pasah s pohanskými svátky konce zimy a příchodu plodivých sil, jara, tzv. Velikonoc. Topení Moreny jako symbolu smrti, symboly plodivých sil, z původního poselství zbylo jen vzájemné umývání nohou mezi církevními hodnostáři, které spíš vzbuzuje posměch a přijímání symbolů, které však úplně ztratily své původní poslání a staly se paradoxně na dlouhou dobu předmětem sporů mezi církvemi.

Díky císaři Konstantinovi se křesťanům sice relativně dařilo lépe, od Ježíšova učení se však nové náboženství stále víc oddalovalo, nastala doba Temna. Místo láskou a kázáním evangelia, tzn. dobrého poselství, křesťané dobývali svět mečem v křižáckých válkách a násilným křtěním. Kdo odmítl, zemřel. Je lépe, když hříšná duše zemře, aby po smrti mohla vstoupit do nebe. Mystika, uctívání obrazů, kupčení s odpustky, relikvie, zpověď jako mocenský nástroj k ovládnutí lidí, pronásledování těch, kteří se cele nepodřídili církvi, inkvizice, upalování a mnoho dalších „vymožeností“, ovládl celý středověk, ale i novověk. Církvi, která dobře věděla, že se učení bible rozchází s oficiální naukou a přijatými dogmaty, šlo jen o majetek, politický vliv a o moc. Církev rozhodovala v životě člověka o všem. Od narození - povinný křest, až po smrt - poslední pomazání a pohřeb. Za vše se muselo platit a kdo se nepodřídil, byl vyobcován z církve a jeho život se stal velmi složitým. Kdo se postavil proti církvi, byla na něj uvalena „klatba“, která v podstatě odsoudila „provinilce“ k trestu smrti.

Rozpory

Pro zajímavost přečtu úryvek z dochovaného spisu z r. 1550, který je uložen v Zemské knihovně v Paříži. (Foliant B No.1088, svazek 2, str. 641-650). Papež Julius III. tento spis obdržel ihned po svém jmenování. Mezi jinými tam stojí psáno:

„Ze všech rad, které můžeme tvoji Svatosti poskytnout, jsme to nejdůležitější nechali na konec. „Čtení evangelia má být povoleno co nejméně... To málo, které se obvykle čte při mši, by mělo stačit a nemělo by být dovoleno více!! Tak dlouho, jak lid bude s tím málem spokojen, bude se tvým zájmům dařit, ale jakmile bude žádat lid více číst, bude zle i tvým zájmům. To jest ona kniha, která víc než kterákoliv jiná vzbudila útok a vzpěčování proti nám, skrze ni bychom málem zahynuli. Opravdu, zkoumá-li někdo pilně učení Bible a porovnává ji s tím, co se děje v našich církvích, brzy pozná protiklad a uvidí, že naše učení je velmi často s ní v rozporu a že se od ní odchylujeme“.

Setrvalý stav

Dnes ale také můžeme pozorovat, že se toho moc nezměnilo. Už se neupaluje, nemučí, ale inkvizice oficiálně zrušena nebyla. Církevní představitelé dál shromažďují majetek, účastní se oficiálního a politického života; stále v barevném sametu a s mitrami na hlavách ve tvaru ryby podle boha ryb Dáгона (bůh Pelištejců), s vykuřováním a zvoněním. Proto, aby znovu nabyli vliv a moc. A nevěřící lid na ně zírá s posvátnou úctou, nebo je aspoň respektuje.

Křesťanství je stále živé

Přes tyto těžkosti a mnohasetleté bezpráví, se Ježíšovo učení přeneslo díky bibli, ale i těm nedokonalým církvím do dnešní doby a je kupodivu stále živé. Mesiáš je (až na některé výjimky) stále očekáván. Proč? To je velmi důležitá otázka.

Na otázky, kdy přijde boží království, Ježíš odpovídal vždy neurčitě a v podobenstvích. Dal tak lidem naději, že se kýžené svobody dočkají. Díky nesprávnému pochopení, protože každý chtěl být přítomen konečného splnění, si mnohý křesťan vysvětloval Ježíšův slib tak, že se příchod božího království týká jeho doby. Proto se v historii mnohokrát opakovalo očekávání a naplnění proroctví a příchod Božího království.

Po marném čekání to církev vyřešila - Boží království je v nebi, kam se člověk dostane až když zemře. Bible však slibuje něco jiného a mnozí to po celou dobu věděli.

Křesťanství se stále vyvíjí

Ve Zjevení v **dopisech sborům**, nalezneme mimo jiné výstižný popis vývoje křesťanství po celá staletí; od smrti Krista až po dnešní dobu. **Na průběh křesťanství je tedy nutno nahlížet jako na jeho vývoj.** Ježíš Kristus znal budoucnost, vždyť na to upozornil ve svých proroctvích a proto tento vývoj připustil. Proč?

Není totiž možné člověku cokoli vnucovat a přeskočit dobu nutnou k výchově. Lidstvo musí samo na základě zkušeností objevit tu správnou cestu, která vede do Božího království a není to snadné. (Mat.7:13) *Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí.*

Z toho ale vyplývá, že ta složitá, dlouhá a nespravedlivá éra křesťanství byla vlastně nezbytná. Můžeme tedy učinit první závěr:

Křesťanství se vyvíjí a v každé době platilo to, co se oficiálně učilo - bylo to nezbytné k postupnému vývoji, učení a moudření. Stále totiž platí, že nás zlo učí být lepšími a dostáváme se tak k prvním závažným otázkám:

Kdo jsou správní křesťané a v jaké době žili? Všichni ti, kteří zažili Ježíše a šli za ním? Nebo ti v prvním století, jak mnozí dnes předpokládají? Nebo až v druhém, kdy došlo ke vzniku a kanonizaci Starého a Nového zákona? Či v dobách křížáckých tažení a šíření křesťanství po celém světě? Nebo v počátcích reformace a kazatele Jana Husa a husitských válek? Nebo o sto let později, kdy vzniká v celé Evropě protestantské hnutí vedené Calvinem a Zwinglim? Nebo až v dnešní době, kdy katolická církev pomalu odvolává dogmata a opouští středověké zvyky? Nebo v Evangelických církvích?

Dobří křesťané existovali vždy

Zde musíme zdůraznit, že takto pokládat otázky nelze, i když jsou stále častěji kladeny. V každé době se nacházeli praví, či pravdiví křesťané a na druhé straně byli ti, kteří se za křesťany pouze vydávali. A bylo úplně jedno, zda-li to byl papež, biskup, kazatel či obyčejný poddaný. Rozhodující bylo, jaký měl vztah k Bohu, Kristu, k jeho učení a také k životu a svým bližním. Samozřejmě podle toho poznání, které se mu dostalo a také, jakého duchovního růstu byl schopen. Není možné porovnávat různá období a zásluhy založené na uctívání, které v té době platilo a dokonce ani znalosti. Jak vidíme, poznání se s časem měnilo.

Zdá se to někomu podivné? Takový člověk by si měl položit otázku, jak by sám uspěl např. v dobách inkvizice a upalování jen za pouhé vlastnictví bible? V době, kdy jediným zdrojem duchovní potavy bylo kázání v kostele v latinském jazyce? Nepochybně, nehleďme na lidi v dobách temna povýšeně jen proto, že mystika byla jejich jedinou oporou. To, co je dnes pro nás směšné či podivné, tehdy bylo přijímáno jako pravda, jako plné poznání. Mimochodem, toto téma se před lety řešilo zde na PS, kdy jsme se snažili ukázat, že mystika měla - a dodnes má - svůj důležitý význam v duchovním životě lidí.

Jenže stejně tak to platí i vůči budoucnosti. To, co je dnes pravda, zítra bude překonáno. (Řím.13:9,10,12) „*Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné, až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno. Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance. Potom však uvidíme tvář v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne*”.

Každá doba však měla stejná pravidla pro posuzování, kdo je dobrým či pravdivým křesťanem a tak i dnes je nutné křesťanství měřit podle víry a skutků. Avšak výhradně pouze u sebe samého, nepřísluší nám posuzovat druhé.

V každé době, po celou historii **se pravda měnila a stále mění!** S poznáváním, s vývojem celé lidské společnosti, s duchovním růstem, který se přes všechny problémy pomalu ale jistě zlepšoval.

Snahy o urychlení

Zřejmě se všem bude zdát, že to jde strašně pomalu. Mnozí lidé jsou přesvědčeni, že intenzivnějším kázáním, nebo cílenou výchovou v křesťanských církvích, či různých spolcích, by se duchovní stav lidstva mohl zlepšit daleko rychleji. Takoví lidé si neuvědomují, že to rychleji prostě nešlo a nejde ani nyní. Viz Werichova moudrá slova na začátku. Asi také zapomněli na příhodu Abrama který s bohem smlouval, aby nezničil Sodomu a Gomoru, pokud se tam najde aspoň deset spravedlivých lidí; vyvýšil se tak nad Boha, chtěl být

spravedlivější než on. Cožpak bůh připouští zbytečné zlo? Ne, dělá jen to, co je nezbytné pro výchovu a ukázkování.

Snahy o urychlování dějin a touha po příchodu Božího království provázely křesťany od počátku. Apoštol Petr měl zato, že už dokonalosti dosáhli a dokazoval to tím, že měli všechno společné (Sk.2:44-46). Neuspěl. Po něm to zkoušeli např. husité, protože i oni považovali svůj boj za konečný a nepoznali, že doba ještě „nedozrála“. Neuspěli ani komunisté, kteří také tento model „mít všechno společné“ převzali - avšak bez Boha, a to už vůbec nemohlo fungovat. Tvůrce této teorie byl Karel Marx, člověk věřící s velmi dobrou znalostí Bible a který byl inspirován církví.

Uspěchat cokoli, urychlovat dějiny, znamená dopředu prohrát boj. V každé době se vyskytovali jednotlivci, jejichž „poznání“ bylo dál, a podle toho jednali. Zůstali však nepochopeni a mnohdy „za pravdu“ ztratili život. Např. Štěpánovi se jeho přednost být informovanější, stala osudným. Byl ukamenován proto, že nabyté vědomosti ho učinily pyšným. Ti, kteří ho zabili, to činili z přesvědčení; jejich poznání nebylo tak daleko. A tak bychom mohli připomenout tisíce mučedníků, kteří celé období křesťanství bojovali za Krista a jeho pravdu a svými „pravdami“, kterými předběhli duchovní stav ostatních, nadělali často víc zla než užitku. A jak je na tom lidstvo dnes? Největší křesťanská církev do dnes plně nepřiznala, že se v případě Jana Husa a jeho učení mýlila. A to již uplynulo skoro 600 let od jeho upálení za pravdu.

Být stále bdělý

Jaké jsou dnes představy o čistém a tedy správném uctívání? Abychom nebyli jen kritiky, či skeptiky, je nutno zdůraznit, že bez těchto revolučních jednotlivců, kteří nasazovali za pravdu život, a kteří bojovali proti konservatismu církvi, které vývoj naopak brzdily, bychom byli duchovně stále ve středověku a pravda by postupovala ještě pomaleji. Jejich semínka, která rozsévali ve svém okolí, často vzklíčila a tak se po malých krůčcích pravda přeci jen posouvala dopředu. To však platilo bezezbytku v každé době. K dobrému křesťanství patří naslouchat, vzdělávat se všestranně i duchovně, po pravdě pátrat. Pokrok vždy potřebuje průkopníky, kteří mají odvahu kráčet proti proudu, proti tradicím, proti pohodlnosti, proti „jistotám“ dogmat a konservatismu. Ne každý může být badatelem či průkopníkem, to ani nelze. (Mat.13:12) *„Kdo má, tomu bude dáno a bude mít ještě víc; ale kdo nemá, tomu bude mu odňato i to, co má“.*

Proč je tak nutné usilovat o pokrok? Vyberu jedno podobenství, které k bdělosti a rozlišovací schopnosti nabádá (Mat.25:1-13).

„Tehdy bude Království nebeské, jako když deset družiček vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. Pošetilé vzaly lampy, ale nevzaly si sebou olej. Rozumné si vzaly s lampami i olej v nádobkách. Když ženich nepřicházel, na všechny přišla ospalost a usnuly. Uprostřed noci se rozlehl křik: „Ženich je tu, jděte mu naproti“. Všechny družičky procitly a dávaly do pořádku své lampy. Tu řekly pošetilé rozumným: „Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají!“ Ale rozumné odpověděly: „Nemůžeme, nedostávalo by se nám ani vám. Jděte raději ke kupcům a kupte si!“ Ale zatímco šly kupovat, přišel ženich, a které byly připraveny, vešly s ním na svatbu; a dveře byly zavřeny. Potom přišly i ty ostatní družičky a prosily: „Pane, pane, otevři nám!“ Ale on odpověděl: „Amen, pravím vám, neznám vás“. Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“

Olej v lampách zajišťuje světlo na cestu. Symbolizuje tedy poznání, cestu vědění, připravenosti. Badatelé a průkopníci nových poznatků mají největší problém v tom, že je z počátku málo lidí bere vážně. Ne že by jejich světlo nesvítilo, ale všichni spí. Mimo pohodlnosti, či nedostatku času v každodenním boji o zajištění základních životních potřeb, je to však také zaviněno tím, že je „**nové pravdy**“ **mnohdy urážejí**, často jim berou jejich víru, která byla založena na nějakém pilíři poznání a z toho plynoucích jistot.

Moc se toho nezměnilo

Je možné pochopit středověk, kde jednotlivec neměl možnost příliš vybočit z povolených mantinelů a vymanit se z moci církve. Avšak dnešní doba je přeci jen jiná. Poznávání přírodních zákonů, pochopení mnoha dějů a volnost a svoboda v myšlení dává člověku možnost postupovat v osobnostním růstu přeci jen o něco rychleji. Dnešní křesťané v podstatě bojují jen se svojí pohodlností a paradoxně i s nabytou svobodou. Ta totiž umožňuje volnost na všechny strany.

Dobře, na tom se možná shodneme. Co nového může ještě současná doba přinést? A jsme u *dalších závažných otázek*:

Jaká jsou dnes kritéria pro pravé poznání? Platí stále se držet Božího desatera? Je ještě platný Zákon a pokud ano, pro koho? Které je to správné poselství, které tu Ježíš zanechal a pro koho? Pro křesťany, pro Židy, pro nevěřící nebo pro všechny? A co ostatní lidé po světě, kteří se hlásí k Islámu, k Hinduismu, Budhismu, Taoismu? Kdo je ten vyvolený národ, který má získat věčný život? Vždyť v 1.Jan 2:2 je psáno: „On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa.“

Křesťané žijí v mnohasetleté představě, že v tom mají jasno; Bible dává přeci ucelené rady. Není to však tak samozřejmé a ukážeme si jeden příklad za všechny. Pisatelé bible říkají, že ke spáse je například nutná víra (Gal.5:6) *V Kristu Ježíši nezáleží na tom, je-li někdo obřezán, či ne; rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou*". V dopise Jakuba se zdůrazňuje nutnost víry se skutky (Jak 2:14). „*Co je platné, moji bratři, když někdo říká, že má víru, ale při tom nemá skutky? Může ho ta víra spasit?*“. Jenže v (Řím.4:5) se píše: „*Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost*“. Jak je to tedy? Víra samotná, či jen se skutky? S láskou, nebo bez ní?

Rozpory v Bibli?

Takových míst, kde můžeme vnímat **zdánlivé rozpory**, je Bible plná a umožňuje tak pochopit, proč po celá staletí církve mezi sebou vedly spory a proč i dnes je křesťanství rozděleno na mnoho odnoží a stále vznikajících nových sekt. Pro zajímavost, v Islámských zemích je nabízena speciální publikace, která mapuje všechna „údajně“ rozporná místa v bibli a věrte, že je velmi chytře sepsána. Také stojí za zmínku, že téměř všechny války na Zemi se vedly ve jménu pravého Boha (obr.)

Církev má v těchto otázkách zdánlivě jasno. Jenže co jiná církve, to jiné „jasno!“. I když se nám může zdát, že Bible v dnešní době moc nového už nepřinese (vždyť ke sjednocení názorů mezi církvemi dosud nenastalo), není tomu tak. Následující chvíle se budeme snažit tuto nejasnou oblast prozkoumat a přesvědčíme se, že bude třeba posunout hranice našeho dosavadního poznání o kus dál. Zároveň si odpovíme na otázky, co má dělat a jaký má dnešní křesťan být. Než se pustíme do rozboru a důkazů, rád bych připomněl, že celé křesťanství se

zastavilo ve svých naukách velmi brzo po svém vzniku. V podstatě se od 4.století n.l. v základních naukách a výkladech moc nezměnilo. Nemám tím na mysli inkvizici, upalování, pronásledování. To vše jsou vnější projevy chybných výkladů a církve musely přehodnotit mnoho svých praktik kvůli postupné humanizaci a tlaku osvícenectví a demokracie. Ale základy pochopení Písem se téměř nezměnily.

Byli na tom první křesťané duchovně lépe?

Pro ty, kteří si myslí, že Křesťanství v počátečních dobách na tom bylo lépe, přesvědčí jistě text z dopisu Hebrejcům o opaku: (Heb.5:11-14) „*O tom by bylo mnoho co mluvit, ale je těžké vám to vyložit, protože nejste ochotni slyšet. Za takovou doby už byste měli být sami učitelé, a zatím opět potřebujete, aby vás někdo učil abecedě Boží řeči; potřebujete mléko, ne hutný pokrm. Každý, kdo potřebuje mléko, protože nepřivykl slovu spravedlnosti, je jako nemluvně. Hutný pokrm je pro vyspělé, pro ty, kteří mají cvičením své smysly vypěstovány tak, že rozeznají dobré od špatného.*”

Ta slova sice platí stále, ale tehdy byla určena Pavlovým posluchačům.

Výkupní oběť

Od počátku vzniku křesťanství bylo patrné, že nejdůležitější Kristovou úlohou bylo, že se obětoval pro lidstvo. Textů najdeme hodně a zřejmě žádná církev to nezpochybňuje. Přesto, že se pojem výkupné hojně vyskytuje, tento pojem se v minulosti křesťanům nijak pečlivě nevysvětloval a má se zato, že se výkupní oběť týká všech lidí.

Vzhledem k tomu, že je to téma, kvůli kterému jsme dnes zde, podíváme se tedy na výkupné podrobněji. Zapomeňme na chvíli na po staletí vžitý výklad už jen proto, že naše vědění je, jak jsme si ukázali, jen částečné a je, ať s tím budeme, či nebudeme souhlasit, zatížené tradičními a tedy velmi starými výklady. Památnou slavnost si v době židovského svátku Pasah připomínáme na příkaz Ježíše Krista a máme za to, že slavnost je určena pro všechny křesťany. Ano, tak to učí všechny církve, i když se liší např. v detailech, kolikrát se má slavit a kdo má symboly přijímat.

Křesťané všeobecně mají za to, že výkupné je za konkrétní hříchy všech národů, ras a náboženství - lidí - jednotlivců. Jenže jak to jde dohromady se slovy ap. Pavla? (Řím 4:15), „*Zákon sebou nese boží hněv: kde není zákon, není ani přestoupení zákona.*” (Řím.5:13) „*Hřích byl ve světě před zákonem, ač se hřích nezapočítává, pokud není zákon.*” Všimněme si nyní něčeho důležitého - zákon platil jen pro účastníky Mojžíšské smlouvy! (Gal.4:4,5) „*Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny.*” Jen někteří jsou závislí na skutcích Zákona. (Gal.3:10): „*Ti však, kteří spoléhají na skutky zákona, jsou pod kletbou, neboť stojí psáno: Proklet je každý, kdo nezůstává věren všemu, co je psáno v zákoně a nečiní to.*”

Pasivita

S křesťany Bůh žádnou smlouvu neuzavřel, a ani Ježíš Kristus. To je zcela nový pohled a otevírá třetí řadu nových otázek.

Proč je výkupní oběť a pro koho? Jaký tedy mají dnes úkol křesťané, když výkupné není za ně?

Mají Křesťané s Ježíšem nějakou smlouvu? Jak mohou získat život? Co se očekává od křesťanů po křtu? Jaký je rozdíl mezi Židy a Křesťany v souvislosti s výkupným? Vždyť Ježíš řekl: „nepřišel jsem zákon zrušit, ale naplnit“! To ještě není konec otázkám.

Křesťané si představují, že jejich úkolem vzhledem k budoucnosti je pasivita, mají čekat na JHVH - Hospodina; jak je to ve skutečnosti? Co všechno lze dnes považovat za modloslužbu? Jaké vlastnosti by dnes měl křesťan především rozvíjet? Jaká je dnes odpovědnost kněží? Co by měli křesťané od svých kněží chtít? O co by se měli křesťané nejvíce modlit?

Než se pokusíme na otázky odpovědět, řekneme si, čím je nynější stav způsoben. Není totiž možné se stále vymlouvat na církve, které se role matky zhostily chybně a **brzdily přirozený vývoj křesťanství**. Vývoj závisí na všech, i na každém jedinci celého společenství. Mnozí se v nejistotě vědění a dlouhého čekání zaštitili slovy Boha: (Žalmy 37:7) „*Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle*“. Tento text totiž navzdory obvyklým interpretacím nevyzývá k nečinnosti! Vyzývá jen k tomu, aby se jednotlivec z Božího lidu nerozpaloval hněvem nad ničemností. Tím nikdy ničeho nedosáhne - většinou totiž stojí sám proti přesile, a hněvem se jeho nesouhlas či dokonce odpor jen prozradí. Čekat na JHVH (Jahveho, Jehovu, Hospodina), ve skutečnosti vždycky znamenalo a znamená i dnes, že se má **čekat na vhodnou možnost a příležitost uplatnit zaručeně správné poznání a jednání**, které je v souladu s jeho vůlí. Vždyť každá pravda je od Boha.

Napřed si tedy musím být jist správností svého poznání a pak musím čekat na vhodný čas (Kaz.3:1-11; také Mat.22:44). (JER 6:16) *Toto praví Hospodin: "Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se na stezky věčnosti: Kde je ta dobrá cesta? Vydejte se po ní a vaše duše naleznou klid."* Neboli: Nejděte nikam, dokud nenajdete tu správnou cestu; potom však stání končí! - je nutné po ní jít dál! Sami to jistě znáte z praxe. Vyjdete-li omylem po nesprávné cestě, zabloudíte, nebo se musíte pracně vracet a ztrácíte drahocenný čas. Je rozhodně lepší se napřed dobře podívat do mapy.

Bez znalostí to nepůjde

Poznat tu vhodnou cestu, mít možnost a příležitost, znamená mít co největší znalosti Božího záměru - tedy v první řadě mít co největší znalosti Písma a také všech Božích projevů dnes i v minulosti. A také znalosti lidí. Jistě znáte Internetové stránky T-B-From. Na úvodní stránce je uvedeno:

Kdo jsme?

Nezastupujeme žádnou církev, žádnou neupřednostňujeme ani nezakládáme. Navazujeme na tradici křesťanského biblického badatelství. Písmo chápeme jako souhrn Bohem inspirovaných informací, které je třeba hodnotit věcně a logicky. Další potřebné informace k pochopení Bible čerpáme ze všech dostupných, doposud publikovaných poznatků v rámci všech tvůrčích oborů lidské činnosti. Výsledky naší práce budeme průběžně uveřejňovat na těchto stránkách. Stojíme o spolupráci se všemi poctivými a upřímnými lidmi bez ohledu na jejich příslušnost k nějaké církvi, skupině či hnutí.

A co potom, když ta příležitost nastane? Nemoudrým jednáním lze opět všechno pokazit! Kde máme tu moudrost hledat? (Kaz.1:20-33) „*Moudrost pronikavě volá na ulici, vydává*

hlas na náměstích, volá na nároží plném hluku, pronáší své výroky u vchodů do městských bran...".

Všude kolem nás! *Moudrost pronikavě volá na ulici* - to je výzva k aktivitě! Musíme se namáhat, sami chtít!...Ve všech případech je nutné mít co nejvíce znalostí a poznatků - bez moudrosti je lépe prostě nepodnikat nic. Tím se mnoho křesťanů skutečně řídilo - nic nepodnikli; následkem však byla stagnace, či dokonce pozvolný úpadek.

Velmi častým úkazem je, že horlivý, nebo tzv. duchovní křesťan čeká na osvětlení na základě modliteb. Chybně. Pokud sám pro vědění nic neudělá, žádné osvětlení či prozření nepřijde! První krok musí být učiněn námi! Pak teprve může být modlitba účinná. Zpravidla až tehdy, kdy už naše síly a schopnosti nestačí.

Křesťanství a vůbec jakýkoli pokrok, nelze dělat bez neustálého učení se!!! Ani to sebelepší a sebekřesťanštější chování včetně modlení, nepomůže prosadit pokrok; a bez soustavného pokroku celé společnosti i jedinců není možné dosáhnout Bohem stanovených cílů! Budeme-li se k sobě chovat i s tou nejvřelejší láskou a nebudeme přitom dbát o učení se a o pokrok, nenaplníme smysl existence lidstva, a dříve nebo později se zaručeně dostaví úpadek!

Nutnost změny

Pro nás dnes, to znamená umět přijímat nové poznatky, přizpůsobit se novým výkladům, přesvědčit se o jejich platnosti. **Pravost, či pravdivost křesťana je v hledání a nacházení té správné cesty, tzn., ve schopnosti se měnit.** Zvláště dnes, když víme, že dosavadní tápání křesťanů nikam nevedlo.

Proč si to stále zdůrazňujeme? Ukázali jsme si, že výkupní oběť, tak jak je doposud vnímaná, a že se týká celého lidstva, je nepřesná. Je sice psáno: (Mat.20:28) *„Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“* (1Ko.6:20) *„Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.“* Avšak ukázali jsme si, že všechny tyto i jiné texty řecky psaných Písem ve skutečnosti upozorňují, že výkupní oběť byla položena jen za účastníky mojžíšské smlouvy: (Lk1:68) *„Pochválen buď JHVH - Hospodin, Bůh Izraele, protože navštívil a vykoupil svůj lid.“*

Je to logické. Mojžíšská smlouva předala Abrahámovým potomkům Zákon, který obsahoval příslušná trestní ustanovení, a některé z těchto ustanovení byly tresty smrti. Z těch pak bylo nutné dotyčné viníky vykupovat. Křesťané (ale i nekřesťané - neizraelité) však nejsou pod mojžíšským ani jiným takovým Božím zákonem (Ř.6:14) *„Hřích nad vámi už nebude panovat; vždyť nejste pod Zákonem, ale pod milostí“*, a proto se na ně žádné tresty smrti nevztahují!

Ztráta prvenství?

Toto jsou velmi závažné závěry, které od základu mění dosavadní tradiční výklady! Případný pocit nespravedlnosti, či pocit ztráty jistot je po tomto tvrzení oprávněný jen zdánlivě. Přes všechna strádání a vytrvalost by měli Křesťané být až druzí? Vždyť Židé tolikrát zradili, mají vinu za smrt Ježíše, pokračovatelé byli prokazatelně lidé z národů! Vždyť je psáno: (Řím.10:19) *„Ptám se tedy: Nepochopil Izrael, co mu bylo zvěstováno? Nepochopil; už u Mojžíše se přece říká. „Vzbudím ve vás žárlivost na národ, který není národem, proti národu pošetilemu vás popudím k hněvu““.*

Ušlechtilá oliva

Zaměříme se na následující texty, které byly pravděpodobně po dlouhých dva tisíce let opomíjeny a církve je nebrala vážně. (Řím. 11:1-25) Poslouchejme ap. Pavla: „*Chci tím říci, že Bůh zavrhl svůj lid? Naprosto ne! Vždyť i já jsem Izraelec, z potomstva Abrahamova, z pokolení Benjamínova. Bůh nezavrhl svůj lid, který si předem vyhlédl. Nevíte z písma, jak si Eliáš nařiká Bohu na Izrael? Hospodine, proroky tvé pobili a oltáře tvé pobořili, já jediný jsem zůstal, a také mně ukládají o život!*“ *Jakou však dostal odpověď? Zachoval jsem si sedm tisíc mužů, kteří nesklonili hlavu před Baalem". A tak i nyní je zbytek lidu vyvolený z milosti. Když z milosti, tedy ne na základě skutků - jinak by milost nebyla milostí. Co z toho plyne? Izrael nedosáhl oč usiluje. Dosáhli toho jen vyvolení z Izraele. Chci tedy snad říci, že padli tak, aby nadobro padli? Naprosto ne! Ale jejich selhání přineslo pohanům spásu, aby to vzbudilo žárlivost Židů. Jestliže tedy jejich selháním svět získal a jejich úpadek obohatil pohany, co teprve, až se všichni obrátí? Je-li první chléb zasvěcen, je svatý všecken chléb; je-li kořen svatý, jsou svaté i větve. Jestliže však některé větve byly vylomeny a ty, planá oliva, jsi byl naroubován na jejich místo a bereš sílu z kořene ušlechtilé olivy, nevynášeš se nad ty větve! Začneš-li se vynášet, vzpomeň si, že ty neneseš kořen, nýbrž kořen nese tebe! Řekneš snad: ty větve byly vylomeny, abych já byl naroubován. Dobře. Byly vylomeny pro svou nevěru. Ty však stojíš vírou. Nepovyšuj se, ale boj se! Jestliže Bůh neušetřil přirozených větví, tím spíše neušetří tebe! Považ dobrotu i přísnost Boží; přísnost k těm, kteří odpadli, avšak dobrotu Boží k tobě, budeš-li se jeho dobroty držet. Jinak i ty budeš vyřat, oni však nesetrvají-li v nevěře, budou naroubováni, neboť Bůh má moc naroubovat je znovu. Jestliže tys byl vyřat ze své plané olivy a proti přírodě naroubován na ušlechtilou olivu, tím spíše budou na svou vlastní olivu naroubováni ti, kteří k ní od přírody patří! Abyste nespolehali na svou vlastní moudrost, chtěl bych, bratří, abyste věděli o tomto tajemství: Část Izraele propadla zatvrzení, avšak jen do té doby, pokud nevejde plný počet pohanů."*

Potřebují tyto verše výklad? Domnívám se že nikoli. Nově vzniklé křesťanství, které přeneslo Ježíšovo učení a kterého se chopili pohané či lidé z národů, bylo **dopuštěno jako náhrada** za zklamavší židovský národ. Za smluvní lid, který oné smlouvy s Bohem nedostál.

Křesťané jsou náhražka a toto je třeba si uvědomit v plné síle.

Kdo je pravým Židem?

Někdo v tuto chvíli namítne: Kdo je ten židovský národ? Kdo je pravým Židem? Kdo z nich je pod Zákonem? Tato námitka je oprávněná!

Předpovězené rozptýlení Židů po celém světě a ztráta vlastního území se odehrála před 2500 lety. To je dost dlouhá doba na to, aby bylo možné tvrdit, že celý národ zůstal rasově čistý. Navíc se Židé rozdělili na dvě základní větve; sefardskou - západní Evropa a Afrika a aškenázskou - východní Evropa a Asie. Obě větve jsou více méně znepřátelené. Nezanedbatelná je také ultraortodoxní skupina, která se do dnešní doby úzkostlivě drží starého Zákona. Na kterou skupinu se vztahuje mojžíšský zákon?

Nepodobá se to stavu křesťanů? Kteří křesťané jsou ti praví, či pravdiví? Katolíci? Evangelíci? Mormoni? Svědkové Jehovovi, či mnozí další? Nebo jednotlivci, kteří duchovně dospěli a jsou osamoceni?

Pro obě skupiny je jedna odpověď. Ti, kteří spějí k duchovní dospělosti, kteří jsou schopni posouvat své poznatky s dobou, ti, kteří následují svého pastýře, ať jde kamkoli, ti, kteří ho uznají za svého Krále. A tak prozatím necháme otázku, kdo je pravým Židem, částečně nezodpovězenou.

Při rekonstrukci dějin, jak jsme se o to pokusili, vznikala řada nových otázek, na které bychom, podle tradičních výkladů, těžko hledali odpověď. Pokud přijmeme tvrzení, že výkupní oběť je pouze pro ty, kteří jsou pod Zákonem, tedy pro Izraelity, měli bychom jasně říci, jak se to s křesťany dnes má a jaká je jejich skutečná role.

Izraelský národ čeká změna

Židé byli na konci první smlouvy sebejistí ve svém uctívání, samospravedliví ve svých vlastních očích; nepoznali, že Kristus přišel s druhou smlouvou a ztratili Boží přízeň přes veškerá varování a trestání. Jejich prvenství získali, **jako náhrada**, lidé z národů - křesťané.

Z židovského hlediska jsou křesťané jacísi nezvaní hosté, kteří si nárokují něco, co ve skutečnosti mělo patřit jim. A jak už to tak bývá, Židé dodnes vidí pro sebe veškerá Bohem daná zaslíbení, ale soudy a tresty vidět nechtějí.

Pro Židy (určitě z historického kontextu, avšak dodnes platné) je nepřijatelné, aby si někdo osoboval nárok na zaslíbení a přitom se nepřihlásil k abrahámovskému a mojžíšovskému odkazu. Tak, jak to měli v Zákoně, mohli vzít i člověka z jiného národa, ale jen pod podmínkou, že se úplně podřídí Zákonu. Ježíš totiž udělal pro židovský Zákon něco zásadního: Jestli chce někdo, aby se mu splnila Boží zaslíbení, musí nyní přijmout jeho - Ježíše. Pro Židy to bylo něco nového, něco, co jim Zákon předepisoval pouze v prorocích. Vzhledem k tomu, že Židé Ježíše nepřijali a neuznali, a stále ho teprve očekávají, je tato nutná změna pro ně dodnes nová.

Co znamená přeroubování?

Ježíš i Pavel mluví o přeroubování. Co vlastně Ježíš a následně Pavel chtěli tím přeroubováním olivového či vinného keře říci? Vzhledem k Zákonu přinejmenším to, že "ho nepřišel zrušit, ale naplnit". Takže i jeho smrt byla součástí "naplnění Zákona". Kdo potom z Židů nechtěl uznat, že Ježíš je svou obětí zprostil odsouzení podle Zákona, dovolává se stavu předchozího, tedy stavu, který byl před Ježíšem. A tak jestliže měl Bůh důvod soudit a trestat před příchodem Ježíše, bylo jen otázkou času, kdy k odsouzení dojde. Jenže mluví se o "přeroubování", tedy **náhradě**. Jak to bylo již několikrát v minulosti, byť u jednotlivců, v okamžiku, kdy Bůh si ve svých záměrech nevystačil s Židy, použil lidi z jiných národů. Toto je klíčový moment a je třeba rozlišit, kdo a kam se zařadil.

Různé skupiny - různá odpovědnost

A) Ti Židé, kteří se Ježíšovy oběti "jeden za všechny" dovolali, mohli být trestu zproštěni.

B) Ti Židé, kteří se Ježíšovy oběti nedovolali, měli být souzeni a trestáni podle předchozího stavu,

tedy podle stavu platného ještě před Ježíšovým příchodem.

C) Ti lidé z jiných národů, kteří se přidali k Židovskému národu a následovali pouze Abraháma a

Mojžíše, se dovolávají stavu před Ježíšem a tudíž by na ně měly platit jak zaslíbení pro

Židy, tak i soudy a tresty.

D) Ti z jiných národů, kteří se dovolali Ježíše, dostali možnost získat podobně jako dřív to, co

mělo původně náležet jen Židům, Boží zaslíbení i tresty. To tedy znamená, že i Ježíšovo

výkupné je důležité i pro nežidovský národ, pokud se lidé z jiných národu dovolávají toho, co

bylo dáno původně jen Židům.

Na první pohled je matoucí, že Bůh po lidech z jiných národu nechce, aby absolvovali všechny procedury podle mojžíšovského Zákona. Buďme rádi. Jak bychom se dnes dívali na to, kdybychom se každý za sebe nejprve obětovali, abychom pak následně dostali život?

Historie se opakuje?

Stojíme v období konce druhé smlouvy a nastávající třetí. Stejně jako tehdy Židé - v období končící první smlouvy, jsou nyní pyšní a sebejistí představitelé dnešních křesťanských církví. Nebude se opakovat to, co minule? Křesťanští duchovní vůdci, kteří měli dobýt svět láskou a pokojem, po dva tisíce let spolu vedli války o moc a majetek. Ježíšovo poselství pro ně bylo jen strašákem pro obyčejný lid a sami se ho nedrželi. Neobrátil se Boží přízeň zase zpět k Židovskému národu?

Dvě písňe?

V Bibli je ještě jeden zajímavý a opomíjený text, který mnohé napovídá. (Zj.15:2,3) „*Viděl jsem jakoby jiskřící moře, planoucí ohněm, a viděl jsem ty, kteří zvítězili nad dravou šelmou, nesklonili se před jejím obrazem a nenechali se označit číslicí jejího jména. Stáli na tom jiskřícím moři, měli Boží loutny a zpívali **píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu.** „Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů.“*

V době konce první smlouvy, nebyli Židé schopni a ochotni přijmout Mesiáše Krista. Očekávali, že je Ježíš osvobodí z římského otroctví a odmítli představu, že slíbené vykoupení je ještě hodně vzdálené. Přesto, že Proroci upozorňovali na příchod Krista přesně, Izraelité očekávali naplnění svých vlastních představ. Nebyli schopni přijmout nové učení a nové poznatky.

Stejně platí i v dnešní době, že do další smlouvy vstoupí ti, kteří přicházející události přijmou jako Bohem určené řešení a nebudou se pohoršovat nad tím, že jejich představy byly jiné. To platí pro obě skupiny.

Jak je to tedy s křesťanstvím? Jak je to s Ježíšovými sliby? Nemáme od něj slib, že kdo vytrvá do konce bude spasen?

Kristus je konec Zákona

(Řím.10:4,9-13) „*Kristus je konec Zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří. Vyznáváš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti, a ústy vyznáváme k spasení, neboť Písmo praví: „Kdo v něho věří, nebude zahanben“. Není rozdílu mezi Židem a Řekem: Vždyť je jeden a týž Pán všech, štědrý ke všem, kdo ho vzývají, neboť každý, kdo vyzývá jméno Páně, bude spasen“.*

V tomto místě musíme však zdůraznit a zopakovat to, co bylo již řečeno a možná zaniklo v množství slov.

Kdyby nepřišel Ježíš se svojí obětí, kdokoli by chtěl přijít k Bohu, musel by vzít na sebe Zákon a s ním všechny pozitiva i negativa, která Zákon přinášel. Měl by jako přistěhovalec do židovského národa nárok na postupné včlenění; ale za cenu, která souvisí s plněním nebo neplněním Zákona daného Židům.

Pokud jsou křesťané, tedy lidé z národů jako náhrada, přesto stále platí: jestliže se prokáží být lepšími ve svých výsledcích než Židé, **budou uznáni jako "Izrael"**. V historii je pro to precedens. Pro jednotlivce - Noemi a její dcery, pro skupiny - Gibeonité. Aby se Bůh vrátil k původním Židům, museli by Židé nakonec v určité rozhodující chvíli křesťany předběhnout.

Je nutné si proto uvědomit, že Zákon pro křesťany přestal platit proto, že se Ježíš obětoval za všechny lidi. Nikoli z důvodu, že křesťané přišli až později. Tedy nezaslouženě.

Co z toho všeho vyplývá pro dnešní křesťany? Každý musí napřed začít u sebe a být si vědom, že náskok, který jsme jako křesťané získali nezaslouženě, si máme možnost udržet. Ti před námi situace nevyužili. Podaří se to nám?

Nezbytnost růstu

Zásada číslo 1: Aby člověk věděl, čím má začít, musí mít alespoň základy znalostí křesťanství a společenských zákonitostí vůbec. Základy zájemce získá v téměř každé křesťanské církvi a náboženské společnosti. Je však třeba aby si uvědomil, že jde opravdu **jen o základy a musí mít sílu a vůli včas odejít** a pokračovat k dospělosti.

Zásada číslo 2: Každý člověk má od narození určité dary a schopnosti a právě tak určité indispozice. Nalézt toto své počáteční „vybavení“ je jedním z dalších prioritních úkolů. Běžně se tomu říká, že člověk má hledat a najít sám sebe. V rámci toho pak musí člověk hledat své optimální uplatnění ve společnosti světské i křesťanské (říká se tomu nalézt své místo ve společnosti). **Nikdo přece nemůže dělat všechno.**

Zásada číslo 3: Během sebepoznávání nalezne člověk i své nedostatky a případné osobnostní závady. Během poznávání společnosti nalezneme i její nedostatky a závady. Podle nich je nutné hledat v Písmu i v pravdivých vědeckých materiálech cestu k nápravě, cestu, která však musí být reálná. Uspěchat nic nelze. Také musíme počítat s tím, že budeme někdy nuceni některé překážky obejít, protože na jejich přímé zdolání prostě nebudeme mít dost sil. **Na návrat na pravou cestu si síly však najít musíme.**

Zásada číslo 4: Stále je nutné mít na mysli, že máme současně dva úkoly - nápravu věcí starých a přitom budování nových - a žádný z nich nesmí být obětován ve prospěch druhého. Tzv. *spokojený život* vůbec není důkazem Božího požehnání, jak se velmi často myslí! Naopak. Často je projevem klidného pochodu po široké a špatné cestě a přinejmenším vede k falešnému sebeuspokojení! Nezávidíte těm „spokojeným“ a života si jen užívajícím - ti nešťastníci nevědí, že jim utíká čas, který budou jednou zoufale honit! I zde platí, že **komu je více dáno, od toho je (anebo teprve bude) více požadováno.**

Shrnutí

Stále platí, že křesťané byli vybráni jako náhrada za Izraelský národ a že pověření, které jsme jako křesťané dostali, bychom měli splnit. Kdo si v tomto místě umí odpovědět na úvodní otázku, „Kdo je dnes pravý křesťan“, bude si umět odpovědět i na otázku, Kdo je dnes pravý Žid.

A také platí, že křesťanská část Bible musela dát větší důraz na rovnost mezi Židy a jinými

národy. Je to stejné, jako tato část Bible dává přehnaný důraz na význam Ježíše oproti významu jeho Otce. Jinak by mnohé lidé v 1. století nepochopili a nepřijali pro další generace. **Že to však bylo Židům kamenem klopýtnutí, to je třeba nejen připustit, ale zdůraznit.** Nemáme jako křesťané na co být pyšní; stačí se poohlédnout do historie. Židé nyní potřebují udělat vše pro to, aby se jim dostala zaslíbení, která v minulosti tolikrát zavrhli. Na opětovnou výlučnost by měli právo jedině tehdy, pokud by křesťané nyní zklamali podobně, jako Židé tehdy a kdyby je Židé nyní "předběhli" podobně, jako křesťané v 1. století "předběhli" Židy.

Jako křesťané, kteří si toto uvědomují, máme před celým lidstvem nesmírnou odpovědnost a proto je osobnostní růst naší největší povinností v dnešní době. Přečtu text z 1Ko13:12,13, který v sobě shrnuje vše podstatné, co jsme si řekli:

„Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne. A tak zůstává, víra, naděje, láska - ale největší z té trojice je láska.!

Myšlena je zde hlavně láska Agapé, láska k zákonům a zásadám. Víru a naději jistě máme, to bychom tu dnes neseseděli, zbývá rozvíjet a pěstovat lásku, svůj osobnostní růst, svůj vztah k právu a spravedlnosti, vztah k lidem. Abychom dosáhli co největší účinnosti, je nutné nalézt svůj dar, který od Boha máme a ten rozvíjet. (Řím12:3-8) *„Každému z vás říkám na základě milosti, která mi byla dána: Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střídavě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh. Jako je v těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu, a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy. Máme rozličné dary podle milosti, která nám byla dána každému z nás: Kdo má dar prorockého slova, ať ho užívá v souhlase s vírou. Kdo má dar služby, ať slouží. Kdo má dar učit, ať učí. Kdo dovede povzbuzovat, ať povzbuzuje. Kdo rozdává, ať dává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo se stará o trpící, ať pomáhá s radostí.“*

Ještě jeden text si připomeneme, s tím prvním totiž úzce souvisí. Mat. 25:14-30. Ano, je to podobenství o hřivnách. Číst ho nebudu, všichni ho znáte. Ve spojení s prvním textem dostaneme návod, co bychom jako praví křesťané měli dělat. Najít si svoji oblast, ve které můžeme vyniknout a svěřenou hřivnu tak zhodnotit. Odměnu získal i ten, který vrátil pouhé dvě. Plýtvat energií v jiné oblasti, než je nám vlastní, nemá smysl. Dopadli bychom jako onen neužitečný služebník, který hřivnu zakopal a nic s ní nedělal. *„Neboť každému, kdo má, bude dáno a přidáno, kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. A toho neužitečného služebníka uvrhněte ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.“*

Být pravým, či pravdivým křesťanem, neznamená chodit do kostela či na jiná shromáždění, neznamená se neustále modlit a vést tzv. duchovní život. Ale znamená to vyniknout v oblasti která je nám blízká, kterou můžeme rozvíjet a která přinese křesťanskému lidu užitek. Někdo tvoří duchovní pokrm, někdo ho rozšiřuje a učí, jiný se stará o nemocné, jiný vede mládež, někdo umí naslouchat sklíčeným a povzbuzovat je. Jsme rozličnými údy jednoho těla. Představte si, kdyby se tělo skládalo jen ze samých hlav?

Závěr

V dnešní přednášce jsme otevřeli několik závažných otázek a jen na některé z nich jsme odpověděli. Pokud jste to zaznamenali, je to dobře. Na otevřené otázky se pokusí odpovědět

další přednáška "Výkupní oběť Ježíše Krista. Je však nutné zdůraznit, že odpovědi na některé otázky nejsou jednoznačné a závisí na osobním růstu každého jednotlivce. Čím kdo dospěje na cestě křesťanství dál, tím více svobody má a tím méně je vázán předpisy. Ostatně to bylo již řečeno: (Heb.5:11-14) „Každý, kdo potřebuje mléko, protože nepřivykl slovu spravedlnosti, je jako nemluvně. Hutný pokrm je pro vyspělé, pro ty, kteří mají cvičením své smysly vypěstovány tak, že rozeznají dobré od špatného" a ještě přidáme slova ap. Pavla: (1Ko.8:9) „Dejte si pozor, aby se tato vaše svoboda nestala kamenem úrazu pro slabé“.

To nejdůležitější, jsme se ale dozvěděli. Ježíšovy a Boží sliby stále platí a že do Božího království může vstoupit každý - hra je stále nedohraná. A také poznatek, že křesťanství se stále vyvíjí a že **plného poznání dojdeme až v budoucnosti**. To znamená, že Pravdivý křesťan musí být schopen a ochoten změnit svůj dosavadní pohled na výklad Písem, ukáže-li se nový jako přesnější a správnější.

[Zpět na seznam](#)